

'T GROOT LOT

DE 5 TOEVALSTREFFERS
EN KLEINE EN GROTE LOTGEVALLEN IN HET LEVEN VAN

TRIXIE WHITLEY
MUZIKANTE

'IK HEB EEN LANGE FAMILIEGESCHIEDENIS VAN MENSEN DIE HEEL JONG STERVEN, MEESTAL AAN VERSLAVINGEN, ZELFMOORD, KORTOM ZELFDESTRUCTIE. IK BESCHOUW HET EEN BEETJE ALS MIJN LOT OM DAT PATROON TE DOORBREKEN'

1

OP VRIENDEN BOTSSEN

'Ik woon in New York. De mensen zijn er absoluut niet schuw. Zelf ben ik niet zo extravert, maar ik word vaak spontaan aangesproken. Dan zit ik op de metro een boek te lezen en merkt iemand enthousiast op dat dat Sartre of Kafka is. Zo zijn er bij mij al een paar keer lukraak vriendschappen ontstaan. Het is ook raar hoe vaak ik in deze miljoenenstad mensen tegenkom die ik ken. Dan bots ik op 5th Avenue tussen die duizenden mensen op iemand met wie ik pas gerepeteerd heb of op vrienden uit Gent.'

'Toen ik als kind in New York woonde, ging mijn moeder met mij naar een speeltuintje. Meshell Ndegeocello (*een Amerikaanse zangeres, red.*) kwam er ook met haar zoon en wist dat wij de Whitleys waren. Maar ik kende haar niet. Een paar jaar geleden deed ik haar voorprogramma. Ik was zo opgewonden, want ik ben een grote fan van haar. Daarna vroeg ze me mee op tournee en hebben we samen een ep opgenomen. Dat verliep heel woelig, want we zijn allebei gevoelsmensen. Maar Meshell is een sterke rol gaan spelen in mijn leven. Ik kom haar ook om de haverklap tegen. In het midden van Sunset Boulevard in LA, waar niemand anders op straat loopt, kwamen we eens tegelijk de hoek om. Dat is toch frappant.'

'Zo'n spontane ontmoeting had ik ook met Robert Plant. Via Daniel Lanois (*met wie Trixie in de groep Black Dub speelt, red.*) hebben we samen twee nummers opgenomen. Daarna dacht ik dat dat toeval was geweest en verwachtte ik niet dat ik hem zou terugzien. Tot ik op een dag op het Bonnaroo-festival stond te zingen en er plots in het publiek een reus van een mijnheer met een grote bos krullen opdook. Robert! Hij kwam als de grootste fan op de eerste rij staan en begon gekke bekkens te trekken. Achteraf kwam hij me liefdevol omhelzen. *Trixie, you're my girl!* (*lacht*)'

'Misschien zal over tien jaar pas blijken waarom, maar ik voel dat ik hem opnieuw moest tegenkomen. Ik vind het *de max* dat ik zulke dingen kan meemaken.'

2

TOEVAL EN EXTASE

'Wanneer ik het groot lot heb getrokken? Ik heb momenten gekend dat plots alles enorm goed liep en het ene cadeau op het andere volgde. Ik had dat al als kind. Toen ik dertien was, toerde ik met een theatergezelschap en zag ik een try-out van Sidi Larbi Cherkaoui. Ik was zo weggeblazen dat ik dacht: het zou een droom zijn om met hem te mogen werken! Een jaar later, net nadat mijn productie was afgelopen, kreeg ik telefoon van Les Ballets C de la B om te vragen of ik in Sidi's productie wilde meespelen. Ik had niet eens auditie gedaan.'

'Met Daniel ging het ook zo. Ik werkte in een restaurant in New York en was dat kotsbeu. Ik wilde mijn creatieve droom waarmaken, maar wist nog niet hoe. Net toen kreeg ik telefoon van Daniel om te vragen of ik met hem wilde werken. Ik probeerde tijdens het gesprek heel rustig te blijven, maar na afloop ben ik extatisch beginnen te gillen. (*lacht*)'

'Ik zoek er niet altijd iets achter, maar op zulke momenten denk ik toch: *this is not for no reason*. Ik heb in mijn korte leven al te veel meegemaakt om te geloven dat dat toeval is. Mijn filosofie is dat alle dingen met een reden gebeuren - of ze nu goed of slecht zijn - en dat alles met elkaar verbonden is. Leven en dood hangen samen; het moment dat er iemand geboren wordt, sterft er iemand. Ik wil niet als *new age* of als een hippie klinken, maar ik stel er me een cyclus bij voor, net als in de natuur.'

'Je kent de reden of betekenis van een gebeurtenis niet altijd op het moment zelf, maar je moet altijd vertrouwen hebben. Zelfs als er iets slechts gebeurt, moet je je hoofd recht houden en geloven dat het goed komt. Het is de enige manier om de dingen te relativieren. Ik heb al hard moeten vechten, maar ik houd van het leven.'

3

IN DE FAMILIE

'Het lot is iets waarover ik enorm graag spreek en filosoof. Wat het mijne betreft: al van kleins af voel ik dat het in mijn genen zit om iets te doen in de kunsten. Ik kom uit een familie van verscheurde, maar immens creatieve zielen. Het gaat heel ver terug. Aan mijn moeders kant was de beeldhouwer George Minne mijn overovergrootvader. Mijn grootmoeder was zangeres, mijn grootvader contrabassist. Veel achterneven en -nichten hebben een zigeunerafkomst en spelen flamenco. Aan mijn vaders kant was mijn grootvader fotograaf en graficus, mijn grootmoeder beeldhouwster in brons.'

'In die zin heb ik me nooit echt moeten afvragen waar mijn plaats in de wereld is, en dat is een luxe. De keerzijde is dat ik ook zo'n onwaarschijnlijk rusteloze ziel ben. Bij momenten ben ik heel zelfverzekerd, maar op andere momenten zit ik in zak en as en weet ik niet meer wat ik aan het doen ben. (*glimlacht*)'

'Ik trek alles wat ik doe in twijfel. Ik ben met muziek begonnen, puur intuïtief en voor mezelf, niet om anderen te plezieren. Maar zodra je er erkenning voor krijgt, vraag je je natuurlijk af wat je boodschap is en wat je wilt bereiken. Het is iets waarmee je als creatief wezen continu sukkel. Maar het is mijn missie en ik kan niet zonder leven.'

'Eigenlijk wilde ik niet in mijn vaders voetsporen treden, ik wilde niet gezien worden als "de dochter van". Ik heb daar hard mee gevochten. Dat was zwaar, zeker in de periode dat ik ook net rouwde om mijn vader (*de Amerikaanse muzikant Chris Whitley stierf in 2005, red.*). Maar ik had geen andere keus dan muziek te spelen. Die drang is zo sterk aanwezig dat ik niet anders kan dan hem exploreren.'

4

MIJN VADERS VERHAAL VERDER SCHRIJVEN

'Ik voel al mijn hele leven de schemer van mijn voorouders, maar ook de verantwoordelijkheid iets aan mijn voorbestemdheid te veranderen. Ik heb een lange familiegeschiedenis van mensen die heel jong sterven, meestal aan verslavingen, zelfmoord, kortom zelfdestructie. Ik beschouw het een beetje als mijn lot om dat patroon te doorbreken.'

'Een heel intense stap in dat proces was wat ik meemaakte met mijn vader. Ik heb hem letterlijk zien sterven. Drie weken heb ik elke dag aan zijn sterfbed gezeten en toen heb ik zijn ziel echt zien vertrekken. Ik hield zijn dode lichaam vast en voelde dat ik gedaan had wat ik kon. En dat het nu aan mij was om het familieverhaal verder te schrijven.'

'In dat opzicht is het heel betekenisvol wat ik met Daniel heb meegemaakt. Mijn vader en Daniel hadden een rare, eigenlijk zeer competitieve relatie. Ze droomden ervan om samen te werken, maar zijn er nooit toe gekomen. Als kind heb ik Daniel nooit persoonlijk gekend, maar ik groeide op met zijn platen. Drie jaar na de dood van mijn vader stond Daniel op de Lokerse Feesten. Mijn moeder overtuigde me om hem na het optreden op te zoeken. Ik had totaal geen verwachtingen, ik vond het zelfs een beetje beangstigend.'

'Drie maanden later kreeg ik dat telefoontje van Daniel. Ik had net in die week boeken besteld om mijn mid-denjury af te leggen en aan Brooklyn College te beginnen. Maar hoe hard ik het ook wil: het ligt blijkbaar niet in mijn lotsbestemming om de weg af te leggen die de maatschappij van mij verwacht. (*lacht*)'

'Ik besef nu dat het geen kwestie van pure *chance* was dat Daniel belde. Door een nieuw project met hem te beginnen, schrijf ik het onopgeloste verhaal van Daniel en mijn vader verder. Dat mijn soloplaat er nu pas komt, is misschien omdat ik dit eerst met Lanois moest meemaken en daar veel lessen uit moest trekken.'

5

LIEF EN LEED

'De dood van mijn vader bewijst dat ons lot in een weegschaal ligt. Als je op één vlak een harde klap krijgt, wordt dat op een ander niveau of op een ander moment weer ingevuld door iets positiefs. Het is alsof je beloond wordt en de naar beneden gezakte weegschaal weer omhoogkomt.'

'Mijn lief, bij wie ik nu al zes jaar ben, heeft me voor het eerst gekust op mijn vijftiende verjaardag. We waren smoorverliefd, maar veel te jong om er iets van te kunnen bakken. Het was een tienerromance die maar twee weken duurde, maar wel heel hevig was. Ik was achteraf *heartbroken*. We kregen een haat-liefdeverhouding en toen ik op mijn zestiende naar New York vertrok, verbraken we het contact. Ik dacht: vergeet het maar dat je nog een kans krijgt! *(lacht)*

'Zoveel jaren later was er die avond waarop ik aan de telefoon te horen kreeg dat mijn vader terminale kanker had. Hij had nog drie maanden te leven, met heel veel geluk. Ik was de enige die het wist en boekte direct een vlucht naar Texas, waar mijn vader gestrand was. Na mijn aankomst checkte ik 's nachts even of er iets in mijn inbox zat. Ik was nog maar net beginnen te e-mailen. Bleek die jongen van vroeger mij een enorm lange brief te hebben geschreven. Hij probeerde het al vijf maanden gezegd te krijgen en net die avond, net toen ik hoorde dat mijn vader ging sterven, dook hij weer op in mijn leven. Zoiets gebeurt niet zomaar, volgens mij.'

'Ik was altijd blijven denken aan hem, maar we hadden al jaren niet meer gesproken. Maar toen zijn we weer heel intensief beginnen te corresponderen en leerden we elkaar opnieuw kennen. Overdag zat ik aan het sterfbed van mijn vader en 's nachts schreef ik naar de jongen die nu mijn lief is. Hij heeft me echt gesteund, want ik zat daar alleen, weg van thuis, en kon er met mijn vrienden niet echt over babbelen.'

'Zulke dingen gebeuren niet toevallig. Ze gaan weer op die weegschaal. En zo kan ik in de ergste tot onnozelse dingen een soort schoonheid zien.'

**DOOR KATRIEN STEYAERT
FOTO JOHAN JACOBS**

Trixie Whitley (24) oogste lof als zangeres van *Black Dub*, het trio rond de legendarische Daniel Lanois, Brian Blade en Daryl Johnson. Nu toert Trixie solo door ons land. In het voorjaar brengt ze haar eerste langspeler uit. www.trixiewhitley.com

